

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' דמען הקורא לחצירו
עבד. נ"ב ס"א דמניא ועיין
בתוס' פ' כספי הדס דף סו
פ"ב ד"ה תנן כחיו לאשכחן
דקאמר תנן ואע"ג דליטה
משעבד:

מוסף רשמי

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

בער אחר. דעדי קער קער
 שיהי שנים. [אחר].
 שיהי שנים. שבת. אשכנז.
 לוקר הכטונה ביר אשנא
 כל מלגלג עליו כל מה
 שטוען עליו כבר און מייחב
 ממנו קר דיתוי לחיב
 בער אחר וטענה ביר הקי
 שטא שטא. שטא שטא
 היה שטא שטא שבת
 השומרים. שטא שטא
 כל מה שטוען עליו כבר.
 אכל מה שטוען שטא
 און מלגלג עליו. ראני
 דסטה מלגלג עליה שלא
 שטעה אחר וטענה שטא
 היה. שאני שטא שטא
 עיקר שטעה מלגלג אהא
 שטעה שטא דיהני א
 שטעה שטא. וכן נמי
 אחר דתן ביר כל הגשטען
 [שבת. א]. חלק
 שטעה און ביר הכטונה
 נחית. א שטעה שטא
 אחר מלגלג עליו כל מה
 וואל שלא חלק שטען
 און שטעה שטא שטעה
 שטעה שטא אהא. שטעה
 עליו שטעה שטא אף לאחר
 שטעה. אכל שטעה שטא
 לא שטעה שטא שטעה
 עליה און מלגלג עליו אהא
 חטור שטען כל העיקר. א
 דטוען שטא שטא [אם]
 ע. ב. שטא שטא שטעה
 מה שטעה אומר און ידע
 שטא. שטעה אומר שטעה
 שטא שטעה שטעה שטעה
 מה שטעה שטעה שטעה
 מהא. אכא שטעה א
 חטור. א שטעה על ידי
 מיהא דטעה אהא שטעה
 מיהא דטעה אהא שטעה
 שטעה על ידי לא מלגלג
 שטעה. שטעה. שטעה שטעה
 חלק ביר שטעה [שטעה ב]
 חלק. חלק ביר שטעה
 חלק. חלק ביר שטעה

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לא ינסה ליטבע. שבעה שלה בעד אחד כדאמרין ההם (רש"י) לדרך שני עדים שראוה שנתפסה דיליק דבר דבר מממון: מון שניסן ליטבע. להשביע בעד אחד אם טענו מנה וכפר לו בולו ועד אחד מעידו שהוא חייב לו נשבע שנאמר) לא יקום עד אחד

שלא ניתנה להתבע ב
שניתן להתבע בעד א
אשכחן כורא ספק מ
נאמרה שבועה בחוץ
מה שבועה האמורה
כורא אף שבועה הא
ספק כורא עד היכן ה
יהודה אמר דא"ל
אתה ההוא שמותי
הקורא לחבירו עבר
את הארבעים ^(כ)רשע
אמר רבא יהושבע לי
עברי האי טענתא מעי
ליה גביה רבא למעמ
עברי גופו קנוי אי
רחימו קרקע הוא ד
בצינעא אם איתא ד
אם איתא דזבין קק
מתני' כל הנעשה ד
זה נחייב זה בחליפי
בפרה או חמור בשור
זה בחליפיו: גמ' (ח)
ישמע מינה מטבע
יהודה הכי קאמר כל

וּמִסְכָּנָה מִפְרֵשׁ מֵאִי רְבוּחָהּ מִקְרָקָה דְּלֹאֵר עַד הֵיכָן: הַקּוּרָא לְחִבְרֵי
 וְכֵן. עֲבַד כַּעֲשֵׂי: יֵהָא בְּנִידֵי. הֵיכָן מִנְדִּין אִתּוּ שְׂמוּלָה בִּישְׂרָאֵל
 כִּךְ קָךְ הֵיכָן יוֹחֵל וְכֵן: סוֹפֵה אֵת בְּרִיעֵשׁ. הֵיכָן קוֹמֵשׁן מִכּוֹת
 רְדוֹת וַיּוֹחֵל לֵיהָ אֵת מִנְדִּי: רֶשַׁע יוֹרֵד עִמּוֹ לֵחַיִּי. כִּלְמוֹר לֹא
 יֵין בִּיז מוֹקֵשׁ אֲבָל הוּא מוֹתֵר לִשְׂלַחְתּוֹ וְכֵן לִמְעַט פִּרְסָמְתּוֹ וַיִּרְדּוּ
 הַמִּשְׁמֹתוֹ: טַעֲנֵה מַעֲלִיִּיָּהּ הֵיכָן. וְכֵלָל גִּלְגּוֹל נִמִּי אִי הוּא מוֹדֵה בְּמִקְלָת
 וְיֵה הֵיכָן עַד אַחֵר הֵיכָן חִיב שְׂבוּעָה טַעֲמַת מַטְלֵשִׁין הֵיכָן וְ
 חוֹבֵשׁ עֲפֻלְתּוֹ וְרִגְדוֹ וּמֵאִי רְבוּחָהּ דְּהֵיכָן מִשְׁאֵר גִּלְגּוֹל שְׂבוּעָה:
 וְכֵן קוּי. וְהִיא טַעֲמַת מַטְלֵשִׁין: בֵּיטוּ דְּהֵיכָן. וְהָא מִנִּין לֵיהָ
 דְּמַגְלֵלִין וּמֵאִי רְבוּחָהּ דְּרַב יְהוּדָה לְאַשְׁמוּעִין גִּלְגּוֹל עֲבָדִי
 הַתַּחַת: לֵית לִיה קֵלָה. מִשֵּׁי מִן כֹּה גִלְגּוֹל: מִרְבִּי. כֹּל הַטַּעֲמָה
 מִיָּמֵשׁ בְּחֹזֵר. שְׂדֵרְכּוֹ לִתְמוֹ דְּבִדְמִים כְּשֶׁקוֹיִן תַּחַת אַחֵר. וְהַשְׁמָח סִיד
 מִיָּמֵשׁ אֲחָה לְאַשְׁמוּעִין כִּיּוֹן שׂוֹכֵה וְכֵן חֲבָלִישׁ הֵיכָן
 תַּחַת בְּחֹזֵר חֲלִישִׁין וְלֹא בְּחֹזֵר דְּמִים אֲלֵךְ כֵּעֵין שְׁקוֹיִן בְּסוֹדֵר
 עֵין שְׁקָי אִישׁ נַעֲלִי: כִּיּוֹן שׂוֹכֵה. כִּיּוֹן הַמִּקְרָה וּמִשְׁךְ וּזוֹ אַחֵר מִן
 קוּרָה בְּחֹזֵר קֵיִן חֲלִישִׁין תַּחַתִּיב קוּרָה בְּחֹזֵר חֲלִישִׁין כֹּל מִקּוֹס
 הֵיכָן אֵם מִחוֹ אִשׁ נִלְכְּדָה עֵלְיוֹ לִשְׁלֵם הַמַּעֲוֹת (אִשְׁפּוֹקָת לִתְמוֹ
 עֵין שְׂמַשְׁכּוֹן הַמּוֹכֵר אֲבָל הַקּוֹדֵר כֵּן אִיז בְּחֹזֵר חֲלִישִׁין נִקְרָה
 מִמֶּנּוּ לְנוֹקָה כֹּל מִקּוֹס שְׂהוּ: הַחֲלִיף שׂוֹר כְּפֵרֶה. כִּיּוֹן שְׂמַשְׁךְ
 עַל הַפֶּרֶה אֵת הַשׂוֹר נִקְרָה פֶּרֶה לְנוֹקָה כֹּל מִקּוֹס שְׂהוּ וְאִתְּקִיָּה
 לְיוֹ. וּבִגְמָרָה פִּרְךְ מֵאִי כִיד הוֹאִיל (וְהוּא אֵת לְאַשְׁמוּעִין דְּמַטְבֵּעַ
 עַל חֲלִישִׁין שְׂאֵפִי: בְּחֹזֵר דְּמִים קִימָה לֵיהָ (בִּנְיָמִן דְּמֵה). דְּמַטְבֵּעַ
 עֵין קוּתֵה אֲלֵךְ מִשִּׁית הַמֶּקֶה כִּיּוֹן יֵהִיבְהוּ יֵהִיבֵיהָ בְּחֹזֵר דְּמִים
 וְדֵר קֵי כִי קוֹדֵר הוּא לֵיה לִמְעַמֵּי כִיד הַחֲלִיף מַעֲוֹת כְּפֵרֶה:
 מֵאִי יִשׁוּ מַטְבֵּעַ. שְׂהוּ הֵינִיִן דְּמִים בְּחֹזֵר כֹּל מִקּוֹס
 לְאַשְׁמוּעִין מִתְּנִי דְּמַטְבֵּעַ: בְּחֹזֵר דְּמִים קִימָה לֵיהָ קֵין דֵּלָה קֵי יֵהִיבֵיהָ
 לֵיהָ בְּחֹזֵר חֲלִישִׁין קֵי: שְׂעֵי מֵינֵה כִי. וְאֵלֶּן קִימָה לֵיהָ בְּכִרְקָה הוּא
 (בִּנְיָמִן דְּמֵה). לְדִין מַטְבֵּעַ נַעֲשֵׂה חֲלִישִׁין: אֲחֵר רַב יְהוּדָה הֵיכָן
 אֲחֵר כֹּל הַטַּעֲמָה דְּמִים בְּחֹזֵר. כֹּל דְּכֵר שְׂהֵם כֹּה אֲחֵר דְּמִים
 אֲחֵר לְרִיךְ לְשׁוֹמוֹ דְּבִדְמִים דְּהֵיטוֹ כֹּל הַמַּטְלֵשִׁין כֹּר מַטְבֵּעַ:
 כִּיּוֹן

ואדר נעשו חליפין וקנו כי סודר כדפסו בקונטרס ואם חלמנו ומה בעל דוקא דהא מטבע לאו כלי הוא ואומר רבינו חס דמטבע כעין י משקלות ועוד יש לומר דמה שראוי להוציא ולקנות בו כל דבר יקונטרס כל דבר שאם בא לתמו דמיס בלחם הרקן לשומו היינו ליפין נקנו חליפין ללוקח במשיכה שמשך בעל המקח אם ואל

שלא ניתנה להחבט בעד אחד מגלגלין ממונ
שניתן להחבט בעד אחד אינו רין ^אשמגלגלין
אשכחן כודאי ספק מגלגל תניא רשב"י אומר
נאמרה שבועה בחוץ ונאמרה שבועה בפנים
מה שבועה האמורה בפנים עשה בה ספק
כודאי אף שבועה האמורה בחוץ עשה בה
ספק כודאי עד היכן לגלגל שבועה אמר רב
הורדה אמר רב דא"ל ^אהישבע לי שאין עברי
אתה ההוא שמותי משמתנין ליה ^ב דתניא
הקורא לחבירו עבר יהא בנידוי ממוז סופג
את הארבעים ^ג רשע יורד עמו ^ד לחיוי אלא
אמר רבא ה"שבע לי שלא נמכרת לי בעבר
עברי האי מענתא מעלייתא היא ממונא אית
ליה גביה רבא לטעמיה ^ה דאמר רבא עבר
עברי גופו קנוי אי הכי היינו קרקע מהו
דתימא קרקע הוא דעברי אינשי ^ו דרמזכו
בצינעא אם איתא דרובין לית ליה קלא האי
אם איתא דרובין קלא אית ליה קמ"ל:
מתני' כל הנעשה דמים באחד כיון שזכה
זה נתחייב זה בחליפו ^א כיצד החליף שור
בכפרה או חמור בשור כיון שזכה זה נתחייב
זה בחליפו: **גמ'** ^ב חליפין מאי יהו מטבע
^ג שמע מינה מטבע נעשה חליפין אמר רב
הורדה ^ד הכי קאמר כל הנישום דמים באחד
כיון

(דף יא:) בשבועות אחרים מפני
הוא עצמו יאה צדקו לא ש
כלומר הוא שמוי משמחין
קרא לחבירו עבד דהוא אר
וכן הקורא לחבירו ממזר
סופג את כל הארבעים דרין
פי' בקומתם כל שדרכו לה
וקס"ד דמטבע נעשה חליפי
חליפין ולא תבורת דמיא א
שקף איש נעלו כיון שזכה זה
הזכר (ד"מ דף תמ.) אי חליפי
דרב סובר בכליו שן קונה
שפיר אי גרסין כיון שזכה
שזכה זה דהיינו המקנה ש
באוגי חליפין שהם צדשות
יאלדו לו ואי ליג אפי' זה
שזכה המקנה במטבע א
לקונה חליפיו ולא מאי הדר
שימן המקנה פירושו לקונו
שזכה זה הקונה נמחביו זה
יכול לחזור בו ואי לא גרס
הקונה נמחביו הוא ע

[illegible]

כת.

עין משפט
נר מצוה

א ומי פֿיט מהל' שמוען
הלי' טושי'ע חוים ס'י רג ספ'י
אז:
רצח ב מיי פיו מהל' חים
הלידי ס'י רג סמח עשן
דרכן ב טושי'ע יויד ס'י שלד
ספ'י מנ:
רצח ב מיי פיו מהל' טווען
וטענן הלידי סמח עשן
אז טור חוים ס'י רג:
ש רג מיי מהל' מפרה
ה רג סמח עשן עשן
טושי'ע חוים ס'י רג ספ'י א:

גליון השני

נב"י רשע יורד. ע' תפנית ד' ז
ע"כ מד"ה נטמר לקרותו: שם
לחיו. ע"י ערוך ערך חי:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן (המשך)

הוא בננו מאליו דורתי
והוא נמנה ליה ביה מרה וזה
שמעתה, אלא ב"ד מנן
וחו קאמר שמעתי שרשן
זוהי, והינן דקאמר שמי
מקתני ליה, ש"מ, וכל
דוכתא דקתני ליה (ב"ד)
אלא בננו דע שיהיה ב"ד
שכחו שוראן, ששש ב"ד
מנן, ויה בננו, ב"ד הוי
דאמר וחו דכרשסא, וידר.
כלומר א"ב ב"ד נקקן ו' א'
מחו ל' לעצמו ו' לישל
אומטנו מנן, וסמכיה
רשענו דר'א מילתא אסר
שקרו ל' עבר שרשן אסר
אסר שלם ככת ישראל,
שם שחורו ב"ד מחו ל'
באם ב"ד, קולן, הוא בננו ואני
סופס את הארבעה, ומה
שש שאני אסר כלל ככת
ישראל א"ב ב"ד נקקן ו'
האל ומצאנו ענינו עליו שם
שהוא שש וגורסו ל' (שהוא
ישן) (שילדון) מננו ל'
וחו ל' שם דר' הררית
עצרתו כלל יכוחת, שש
לני את השנים הליכר ב"ד
הרשנים בשום עסק, ולעצ
אותם כס' היחולט, ששם הכ
דור שש עמו דע, לחיו, וזה
דארמין (כ"ב, א') א"ת
אומת יכוחת בדרבס, שש
אמר חזק לימ אלם
הפסק אהרן שש כמשום.
ד"ש ש"י יהא בננו, ב"ד
אני מננו אותו שמולול
בישראל כל כ' א"ב
קולן ב"ד, סופס את הארבעה,
לכוסה כס' מדות יתא' ל'
ואני מננו, שש עמו
ל' לחיו, כלומר ל' א'
ב"ד נקקן אבל הוא מוח
לשנאנו, א"ב שש שסמכיה
לודי לאומטנו, והקיקה מ'
שש, מננו את ל'
בביו, ויכוחת א"ב לאומטנו.
שש עקד ל' ו' חזק וכוונתו ל'
מנן, ויה קרקע, וסמכיה
ולא יגלגל, קמ' ל' ו' לחיו,
שזכה לו תחיוהו ו' לחיו.
וחו תאמר חזקתו משהו וזה
לשלין ורשעו להחליף עורכין